

Begyndelsen af Forhandlingerne. Min Opfattelse er altsaa meget forfælgelig fra det ærede Medlems, og denne Forfælgelse kommer jo af vor høist forfælgelige politiske Stilling, thi ellers tror jeg, at det, jeg her har udtalt, er tilstrækkelig begrundet og forståeligt for alle. — Det ærede Medlem mener derimod, at jeg ikke har Ret til at kalde hans Forslag en Fravigelse fra Venstres tidligere Stilling til dette Spørgsmaal. Han søgte i denne Henseende at gøre Betragtninger gældende, som jeg skal tillade mig nærmere at imødegå. Jeg hørte ikke det ærede Medlem tale noget om, at dette Forslag var fremme i sin Grundtænke i 1879. Jeg tror ikke, at han modsagde, hvad jeg forleden udtrede, at dette Forslag, da det var fremme for 12 Aar siden, blev begravet af Venstreflertallet i Forening med en Højremand, medens ingen tiltraadte det. Og han gjorde det ikke, tror jeg, fordi han vist ikke kunde komme bort derfra. Jeg lader selvfølgelig det staa, at det Forslag, som det ærede Medlem her har forelagt os, er et Forslag, der er død for 12 Aar siden og begravet med høitidelig Jordpaakastelse af Venstre. Altsaa derom maa vi absolut være enige, at dette Forslag har ikke noget med Venstres tidligere Stilling at gøre. Jeg skal erindre om, at i 1871 indbragte det ærede Medlem i Forening med mig og andre et Forslag om Temaet „mellemkommunal Beskatning“, og der fastholdt vi, at vedkommende næringsdrivende uden Hensyn til, om han har Bopæl i den paagældende Kommune eller ej, skulde der af Skattemyndigheden i Kommunen paalignes Stat af Indtægten af hans Næringsdrift med Fradrag af $\frac{1}{3}$ til Fordeel for Opholdskommunen, hvad vi altsaa havde holdt paa. I den Betænkning, der da blev afgiven af det paagældende Udvalg, staaar der, at Udvalget er enigt i denne Lovforslagets Grundtænke. Det hedder derom: „Ret og Billighed taler derhos for, at den, der paa Grund af sin Bedrifts Udøvelse eller sin Ejendoms Betsagthed i en Kommune har Delagtighed i Kommunens Goder, ogsaa maa bidrage efter sin Evne til dens Udgifter.“ Han skulde bidrage dertil uden Hensyn til, om han har Ophold i Kommunen eller ej. Det er hele Udvalgets, altsaa ogsaa Venstres, Udtaalelse, og jeg kan da ikke sjonne rettere, end at vi have der fra 1871 en Betegnelse af Venstres Stilling contra det senere begravede Forslag. Naar jeg saa gaar videre til 1883, som det ærede Medlem gerne vil springe over — men jeg skal dog nu holde ham nærmere til Bunden — saa er den samme Tanke da væsentlig gentagen og af alle Venstre-

mænd erkendt for rigtig. Hvorledes kan det ærede Medlem da nu paastaa, at han paa dette Punkt, Statteligningspunktet, fastholder Venstres Stilling, da det dog er notorisk, at Venstres Stilling og hans egen Stilling var en ganske anden, baade da vi havde denne Sag oppe i 1871, da den ikke kom længere end til Afgivelse af en Betænkning, og i 1883, da den kom til 3dje Behandling og gik til Landstinget. Der kommer det ærede Medlem absolut til at erklære sig fællit; hans Paastand er aldeles ubegrundet; hvis den skal angaa hans eget Forslag. Hans Forslag har intet med Venstres Stilling til den Sag at gøre paa det Punkt, at det er Opholdskommunen, der skal paaligne og give den anden Kommune en Skat efter Lejlighed, som den vil unde den det. Det udvikles her i Betænkningen af 1871; at, som vi alle vide, bliver en Mand, naar han forlader den Kommune, hvor han driver en betydelig Bedrift, fri for Skat i den Kommune, og der er Byer, hvor det er Tilfældet med flere store Skatteydere til stor Udælgelse for Kommunens Evne. Det er en gammel Sandhed, men den Sandhed kommer meget lidt til sin Ret i det ærede Medlems Forslag. Det er en løs Stilling, som Forslagsstilleren indtager til 1883, og den kan jeg godt forstaa. Jeg kender paa alle Puncter den Letbed, hvormed man kan forlade tidligere forsvarede og hævede Standpunkter, naar det passer til den øjeblikkelige Situations Tarv. Det er slet i utrolig høj Grad med Hensyn til vor almindelige Politik. Men vi komme til at staaas gennem Arbejdet for Reformen, hvormed end Lysten til at forlade tidligere Stillinger gør sig gældende som Udgangspunkt for Forhandlingen og ødelægger Reformarbejdet. Her er et efter min Mening mærkeligt Eksempel derpaa. Det ærede Medlem siger, at han i 1883 var den væsentlige Forfatter af det Forslag, som da forelaa. Vil han have Ret deri, at det var væsentlig hans eget Forslag, vil han give mig Ret i, at dette Forslag blev tiltraadt af det store Flertal her i Tinget; det var altsaa Flertallets Mening den Gang. Nu kan jeg forstaa, at det ærede Medlem kan have faaet Skrupler og vil forlade dette sit Barn, men der er dog, synes det mig, noget urimeligt morderisk deri, ikke at ville tillade andre at sørge for det forladte Barn, og det forekommer mig at være det ærede Medlems Stilling: han kan ikke taale, at vi tage Barnet under Armene og søge at bringe det frem i Verden saa godt, som det efter de foreliggende Billaar er muligt at bringe et saadant Barn frem; han vil ikke blot selv for-